

ବେଶ୍ୟାନ ବୋଷାକାପି

ପୁଷ୍ଟିକା ମହୀୟରେକାରୋଗ

കൊമ്പന്തത്താഴെ (അപത്തം) പ്രസാരിച്ചാരിക്കുന്നു

პირველი ცაროვალი ფოტოების საკანონი

ნიკოლა დეზაგერი. თბილისი 2003
ა. ავაკოვაძე

AI ପ୍ରକଳ୍ପରେ ଯୁଦ୍ଧ

თვითგამოხატვის ფორმა და გარკვეულ-ნილად სამყაროსთან კომუნიკაციის შე-საძლებლობაც არის. „უფრო სწორედ კი - განმარტავს იგი, - ფოტოგრაფია ჩემი შინაგანი სამყაროს გარე სამყაროსთან მიმართებაში მოყვანის ოპტიმალური სა-შეალია.“

ნიკოლა დეზაგერი ახალგაზრდა ფრანგი ფოტოგრაფია. ახალგაზრდა, მაგრამ არა დამწყები. ფოტოგრაფიაში მუშაობა 80-იანი წლებიდან დაიწყო. „ფოტოგრაფია ბავშვობიდან მიზიდავდა და მაინტერესებდა. ასე რომ, ფოტოს გა-დაღების პირველი მცდელობები სხვა არაფერი იყო, თუ არა ჩემი მოზარდული ცნობის მოყვარეობის და კმაყოფილება, “ - ამბობს იგი. მოგვიანებით ამ დაინტერესებას ფრანგ ფოტოგრაფთა სხვადასხვა ჯგუფებთან თანამშრომლობა, ერთობ-ლივ ფოტოპროექტურზე მუშაობა და სა-ერთაშორისო ფოტოკონკურსებში მოპო-ვებული პირველი სერიოზული წარმატებებიც მოჰყვა. ამავე პერიოდს ემთხვევა აღმოსავლეთ ევროპის ქვეყნებში ინტენ-სიური მოგზაურობაც: უნგრეთი, ჩეხეთი, სლოვაკეთი, რუსეთი; და შემდგომ უკავე კენაში სასწავლებლად გამზიარება.

1996 წლის გაზაფხულზე სავალდებულო სამხედრო სამსახურის გასაკლებად ნიკოლა დეზაგერს პელიორის შტაბში ანანილებენ, სადაც მას ბატალიონის ოფიცერების უშუალო მომსახურება ევალება. ეს პერიოდი ნიკოლა დეზაგერისთვის, ძირითადად, მთვრალი გენერლების ბრძანებების და კაპრიზების შესრულების მოგონებებს უკავშირდება. მოსაწყენი ერთფეროვნებისგან თავის დაღწევის მიზნით იგი დაუფიქრებლად თანხმდება შეთავაზებას და სამხედრო სამსახურის გასაგრძელებლად სარაევოში მიემგზავრება ორი ფოტოაპარატით. „მაშინ პირველად გამიჩნდა სურვილი, რომ ნამდგილი ფოტორეპორტაჟი გადამეღო, რათა, პირველ რიგში, მე თვითონ გამეგო, რა არის სინამდვილეში მომ და შემდგომ უკვე ფოტოების მეშვეობით მიმდინარეობისადმი ჩემი სუბიექტური დამკიდებულებაც გამომეხატა.“

ინგლისური ენის ცოდნა და სარაევოს ფრანგულ შტაბში სამსახური ნიკოლა დეზაგერს სერპ, ბოსნიელ და ხორვატ მომსახურე პერსონალთანაც ურთიერთობის შესაძლებლობას აძლევს. გარდა იმისა, რისი მომსახურეც პირადად ხდება, ბალყანეთის ომის შესახებ იგი ძალიან ბევრს სწორედ მათი მონათხრობიდან იგებს. სარგებლობს ნებისმიერი შემთხვევით, რომ დატოვოს შტაბი და ნაგრევებად ქცეულ ქალაქში ფოტოგრაფის გადასაღებად გაემართოს. სარაევოში გატარებულ ხანგრძლივ თვეებზე საუბრისას იგი იმ ეპიზოდსაც იხსენებს, როდესაც ერთ სალამოს სასაფლოდ გადაკეთებული დასასვენებელი პარკის ტერიტორიაზე აღმოჩნდა. ახალგათხრილ საფლავთან პატარა გოგონა და ხანდაზმული ბაბუა ლოცულობდნენ. ირგვლივ საფლავების და ნანგრევების გარდა არაფერი იყო. “იმ ბაშვის მზიანიში იყო რაოდაც ისათვის”.

ბავშვები და ადამიანთა უცხელურება. იქნება ეს ბალკანეთში, ერაყში თუ საძმე სხვაგან. „ნიკოლა დეზაგერის მიერ სარაევოში გადალებული ფოტოები ინტენსიურად იძეჭდება ეკროპულ პრესაში. თავად ფოტოგრაფი კი დემონბილიზაციის შემდეგ ტოვებს ბალკანეთს და პარიზში ბრუნდება. მას შემდეგ იგი ომის რეპორტიორობაზე უარს ამბობს.

საქართველოში ჩამოსვლამდე ნიკოლა დეზაგერი 1996 წელს უკრაინაში მიემგზავრება, სადაც ფრანგული პრესისთვის რეპორტაჟების სერიას ამზადებს უკრაინაში რელიგიური ტრადიციების აღორძინებაზე, კადეტთა სკოლაზე, კაზაკებზე და სხვა მრავალ თემაზე. უკრაინიდან რუსეთშიც ხვდება და პოლოს, 1999 წლის ოქტომბერში, საქართველოში. ფოტოეურნალისტური რეპორტაჟების პარალელულად იწყებს მუშაობას შავთეთრი ფოტოების სერიაზე, რომელიც არ არის პრესისათვის განკუთვნილი და რომელსაც პირადი არქივისათვის ამზადებს; რადგან, მისი აზრით, მხოლოდ პრესის რეპორტაჟებზე მუშაობა რთული, არც თუ ისე საინტერესო და დამთრგუნველიც არის. რედაქტორებთან უთანხმოება ხშირია. მათ, უმეტეს შემთხვევაში, არც კი აქვთ წარმოდგენა იმ სიუსეებთ.

ალავერდი 2001

09/07/2021

© 2001

თბილისი 2001

